

πρόεδρος τοῦ Ἐμποροβιομηχανικοῦ συλλόγου. Τώρα ἀνεγνώσαμεν ὅτι παρητήθη ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ἀλλ' ἐζητήσαμεν καὶ ἐμάθομεν ὅτι οὐδέποτε τὸ ἔλαβε καθόσον ἐψηφίσθη μόνον ὑπὸ 30 μελῶν ἐν συνεδριάσει, οὐχὶ ἐν ἀπαρτίᾳ, τοῦ συλλόγου τούτου ἀριθμοῦντος ὑπὲρ τὰ τριακόσια μέλη. Καὶ τώρα ὅτε οὔτε αὐτὸ τὸ ἀξίωμα ἔχει τὸν ἀφίνομεν μέσα εἰς τὰ καπέλλα του μουντζουρωμένον, μετὸν Ὀλύμπιον ἐκ δεξιῶν καὶ τὸν Στούπην ἐξ εὐωνύμων.

Εἰς τὰ γεννεθλία τῆς.

Τί κόσμος, τί φωτοστολή, τί λούλουδα καὶ τί χαρά.
Ὅλα μαζὶ κυκλώνανε τὴν κόρη τὴν εὐγενική,
Κ' ἐκείνη μεσ' τὴν εὐμορφίᾳ ἔντυμένη τὴν παρθενική,
Φαίνονταν πῶς γεννιώτανε στὸν κόσμ' ἀκόμα μιὰ φορὰ.

Παιδὶ ἀκόμη ὡς ἐχθὲς ἡ κορ' ἡ τόσῳ ντροπαλὴ
Τώρα δὲν τρέχει δὲν πηδᾷ, καὶ σκέπτεται ὅταν μιλῇ.

Κόρη χρυσή! χαμήλωσε τὰ μάτια σου τὰ γαλανά.
Στὸν οὐρανὸ μας Χερουβὶμ μόνο, δὲν φτερουγίζουν.
Ὁ ἥλιος εἰς τὴν πλάσι μας χύνει φωτιαῖς παντοτεινά..
Κόρη, τὰ μάτια σου σκυφτὰ γιατί...φωτιαῖς σκορπίζουν.

Παιδὶ ἀκόμη ὡς ἐχθὲς, ἡ κορ' ἡ τόσῳ ντροπαλὴ
Τώρα δὲν παίζει δὲν γελᾷ, καὶ σκέπτεται ὅταν μιλῇ.

Παιδί.

Ἡ πρωτοχρονία μας.

Τόσον ψυχρὰ μοὶ ἐφάνη ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς, ὥστε ἐπεθύμησα νὰ συνέπιπτεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἢ ἐκ Γόρτυνος ἀφίξις τοῦ κ. Δηλιγιάννη. Τουλάχιστον θὰ εἴχομεν περισσότερα συρίγματα.

Καὶ ὅμως κινήσεις ὑπῆρχεν. Αἱ κυρίαί, αἱ δεσποινίδες, ἡ παιδοῦλες, οἱ κύριοι, οἱ νέοι, οἱ νεανίαί, τὰ παιδάκια, τὰ γεροντοπαλλήκαρα, ὅλοι ἡγόραζον κᾶτι ἢ ἐθαύμαζον κᾶτι.

Πρὸ τῆς βιτρίνας τοῦ Μαΐφαρτ, ἴστατο ληστρική συμμορία... καρδιῶν μετὰ τὴν ἀρχιλήστην τῆς, ἀπόσπασμα χαρμεῖου μετὰ θεσπεσίαν σουλτάναν ἐπὶ κεφαλῆς, ἀξίζουσαν χιλίους στίχους Μυσσέ, σύμπλεγμα κεφαλῶν καλλιτεχνικῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον εἰς τὸν Ραφαήλ ἢ τὸν Βάνδυκ, γύρω μίξες, καλλιτεχνικωτέρας ὧλων, ἧς ἡ κάτοχος ὁλόσωμος ἐφαινετο ὡς ζῶν ἔργον τοῦ Κανόβα. Καὶ ἐγὼ βλέπων ἐσθθεν τῆς βιτρίνας τὸ vis-à-vis μου αὐτὸ, ἠπατήθην, ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἄλλη νέα βιτρίνα τοῦ Μαΐφαρτ ἀπέναντί μου καὶ ἠτοιμαζόμην νὰ πωληθῶ ὁλόκληρος διὰ ν' ἀποκτήσω μόνον τὸ μεσαῖον ἐκεῖνο ἀριστοτέχνημα.

Καὶ ὅταν ἦναψαν τὰ φῶτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠσύχασαν ὅλα. Καὶ ἤρχισεν ἄλλη κίνησης, μᾶλλον βωβή, εἰς αἰθούσας ποικίλας καὶ ὅλως διαφόρους. Χαρτοπαίγνια, βασιλόπητες, γέλωτες, καπνοὶ, μειδιάματα, ἀπελπισαί, ἀγανακτήσεις, εὐφυολογίαι, διαχύσεις γλυκὰ λογάκια καὶ γλυκύτερα ματάκια. Καὶ τὸ πρῶτ' κόπως, δῶρα, ἐπισκέψεις, ἐπισκεπτῆρια, συλληπητήρια, ἀναστεναγμοὶ, εὐχαί. Καὶ εἶτα τὴν ἐπομένην ψῆχος, καὶ εἶτα χιών, καὶ ἐξαφνὰ αἱ Ἀθηναὶ ἐξύπνησαν χιονισμέναι τὸ ἄλλο πρῶτ', ὡς χανούμισσα ἠδυπαθὴς, ῥιγῶσα καὶ κεκαλυμμένη μετὰ κάλκεον δαντέλαν.

Blowitz.

ιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀδιάφορον πρὸς αὐτοὺς καὶ γενναῖον. Παραλείπομεν ἐνταῦθα τὸν μηχανισμόν, δι' οὗ συμβαίνει τὸ φαινόμενον τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ἐκταθῶμεν πολὺ.

Κατὰ φυσιολογικὸν δὲ νόμον τῆς κληρονομικότητος, καθ' ὃν αἱ ιδιότητες αἱ κληθεῖσαι κατὰ τὴν ἔφησον ἡλικίαν ὑπὸ τῶν γεννητόρων μεταδίδονται εἰς τὰ τέκνα κληρονομικῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ εἰς τὸ ἀντίστοιχον φύλον κυρίως, σπανίως δὲ καὶ εἰς τὰ δύο συνάμα, ἔπεται ὅτι ὁ ἀρρενωπὸς χαρακτήρ μετεδίδετο μᾶλλον εἰς τὰ ἀρρενα τῶν τέκνων, τὰ ὅποια εὐρισκόμενα εἰς τὰς αὐτάς, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ, ποικιλωτέρας περιστάσεις ἢ οἱ γονεῖς μετέδιδον τὸν χαρακτήρα τῶν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἰς τὰ ἀρρενα πάλιν τῶν τέκνων καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· ἐνῷ οἱ ἀσθενεῖς καὶ νικηθέντες ἄνδρες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατεστρέφοντο ἢ ἄφρονι ὀλιγίστους κληρονόμους τῶν ἐλαττωμάτων τῶν. Ὡστε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διετηρεῖτο καὶ δικαιωνίζετο τὸ ἦθος τοῦ ἀνδρὸς τὸ τόσον διαφέρειν τοῦ τῆς γυναικὸς, καὶ προκύψαν ἐκ μόνου τοῦ φυσιολογικοῦ λόγου, ὃν ἀνωτέρω ἀνεπτύξαμεν, τοῦ ἐνστικτοῦ τοῦ ἔρωτος δηλαδὴ.

Ἀλλὰ προστίθεται καὶ ἑτέρα ἤδη αἰτία, ἣτις θὰ ἐπιτείνῃ ἔτι πλέον τὴν διαφορὰν τοῦ ἦθους τῶν δύο γενῶν. Ἡ αἰτία αὕτη εἶνε ἕτερον φυσιολογικὸν φαινόμενον, εἶνε ὁ καρπὸς τοῦ ἔρωτος. Ὅταν ἡ γυνὴ φθάσῃ εἰς τὴν ἐν-

διαφέρουσαν ταύτην κατάστασιν, ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι δὲν δύναται νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἄνδρα ἀρκούντως εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι μηχανικῶς ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ νέου σχήματος τοῦ σώματός τῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπασχολεῖται ἐκτελοῦσα ὅ,τι τῇ ὑπαγορεύει τὸ μητρικὸν ἐνστικτον, φροντίζουσα δηλαδὴ, περὶ τοῦ τέκνου· τὸ αὐτὸ φαινόμενον καὶ εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ ζῶα ἐπιφέρει διαφορὰν τινα καὶ ἀλλαγὴν τοῦ βίου εἰς τὰ θήλας, ἢ μεταβολὴ δὲ αὕτη οὐχὶ ὀλίγον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ βίου τῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὢν κατ' ὅλα ἐλεύθερος καὶ ἀποκτήσας ἤδη ἐν μέρει, ὡς εἵπομεν, τὴν ῥώμην καὶ τὸ θάρρος κατὰ τοὺς διηνεκεῖς ἀγῶνάς του, μοιραίως ἔπρεπε νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων· διότι διὰ νὰ ὑπερκαψίσῃ τὴν φυλὴν, εἰς ἣν ἀνήκεν. ὤφειλε νὰ πολεμήσῃ· διὰ νὰ νικήσῃ δὲ εὐχερέστερον ἔπρεπε νὰ κατὰγίνηται νὰ ἐφεύρῃ τὰ τελειότερα ὅπλα· καὶ ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος στρατιώτης καὶ ἐφευρέτης ἐργαλείων πολέμου· διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ δὲ ἑκαστος ἑαυτὸν ὤφειλε νὰ ἔχῃ τὰ καλλίτερα ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα πρὸς ἀπόκτησιν τῆς τροφῆς, ἐνδυμασίας, κατοικίας, κ.τ.λ. καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς πρώτας ἀνάγκας τοῦ βίου. Τὰ ἱκανώτερα καὶ θαρραλεώτερα μέλη μίξες κοινότητος ἀνελάμβανον τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων αὐτῆς· καὶ ἰδοὺ ἐν στοιχειώδεις